

ning af ham. Men det lykkedes ham ikke at berolige sig dermed. Den blotte Mulighed af, at han var — eller kunde være bleven — genskøt af Inger, gjorde hans Tanker vilde. Det var som at fange et Glimt af Paradisets lyse Herlighed paa Vejen ned gennem Skyggerigets mørke Gab. Han pressede Hænderne om sit Hoved og kæmpede med Graaden. Ja, Straffens Time var kommen nu! Gudsdommen var fældet over ham. Kains Forbandelse havde ramt ham. Et tomt, goldt og vansmægtende Liv i Ensomhedens Ørken, — det var det Helvede, hvortil han var hjemfalden. Men hvad havde han at beklage sig over? Med fuld og klar Bevidsthed havde han solgt sin Sjæl til Verdens Afguder, og disse havde jo redelig betalt ham efter Overenskomsten. Guld og Berømmelse, Sansernes Nydelse og Triumfens Tillokkelser havde de lagt for hans Fod, — han behøvede blot at række sig frem og gribe til. Ja, havde de ikke endog vist ham Vej til en af Europas Pengefyrstetroner halvtresindstyve Millioner prøjsiske Mark i Guld havde et Øjeblik svævet over hans Hoved som en Kongekrone. Og havde ikke Nanny aabnet ham sin hvide Favntag og forjættat ham alle Vellystens Herligheder? — Og selv Jakobe? Hvad havde han at udsætte paa hende? Var hun ikke Verdensdame, fornem, kundskabsrig, endog højt begavet, dertil fordomsfri og fremtidsbegejstret — —